

ЧИ ІСНУЄ ПЕРСПЕКТИВА РЕГІОНАЛІЗАЦІЇ У ПЕРІОД РОЗВИТКУ ВСЕСВІТНЬОЇ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

**Ветрова Н.С., здобувач вищої освіти групи МЕНЗ/2
Миколаївський національний аграрний університет**

Глобалізація є одним із найголовніших елементів впливу на будь-які чинники економічного, політичного та соціального розвитку не лише світу, а й окремо кожної країни. Тобто створюється єдина система у світі, через що кожна країна взаємно залежна одна від одної. Навпроти нього поставимо явище регіоналізації, котре характеризується процесом розвитку окремих регіонів, котрі мають певну спеціалізацію в середині держави і пропонують свої послуги іншим регіонам. Як бачимо два явища конкурують між собою, і враховуючи масштабність глобалізацію, зробимо припущення неспроможності конкурувати регіоналізації з сучасними реаліями.

Існує два основні підходи для визначення співвідношення та залежності терміну регіоналізація та глобалізація. В першому підході ці два терміни розглядаються як антипод один одного. Вважається, що ці два явища одночасно домінують і розвиваються окремо. В другому випадку зазначається, що регіоналізація є продовженням глобалізації та спричинена нерівномірним розвитком країн, через країни намагаючись хоч якось задовольняти свої внутрішні економічно-сировинні проблеми починають розвивати регіоналізацію.

На нашу думку, перший підхід є найскладнішим для того, щоб регіоналізація могла хоч якось конкурувати у світі де домінує глобальна економіка. Бо якщо розглядати з економічної точки зору світ знаходиться на такому рівні розвитку, що не існує жодної країни котра не мала б міжнародні угоди та країн партнерів для забезпечення себе паливно-енергетичними ресурсами, трудовими, сировинними та багато інших. Але зробимо припущення, що така країна все таки існує, тоді вона була б по-перше закритою

країною, котра зовсім не контактує з сусідами і не підписує жодної угоди, по-друге розвивався лише внутрішній продукт, бо імпорту зовсім не існувало б у економічній системі. Але ми розуміємо, що дана модель не має сенсу у постіндустріальному суспільстві. Також дана модель не зможе конкурувати через те, що основним мінусом глобалізації є той факт, що вона призводить до такого явища, як домінування в світі та тлумачення напрямку розвитку економіки від найрозвинутіших країн. Гарним прикладом є країни котрі входять в G7 та G20. Ці країни вже сформували своє місце у світі та встановили свої ладуючі позиції, якщо ми проаналізуємо та за існування самотів не часто зустрічалося явище, щоб до цього списку доєдналася нова країна, котра змістила попереднього члена.

Стосовно другого підходу, вважаємо його найбільш доречним, бо до домінування на світовій арені найрозвинутіших країн, можна навіть застосувати термін країна гегемон. Гарним прикладом є те, що процес глобалізації привів до того, що американський долар став найвпливовішою валютою, завдяки чому Сполучені Штати Америки мають вагомий вплив на фінансовому ринку і не тільки. Тому маленькі країни чи країни що розвиваються, котрі хочуть мати хоч якусь степінь незалежності починають розвивати внутрішній продукт та обирають спеціалізацію певного регіону країни. Важливо зазначити, що глобалізація все одно має вплив, тому дуже часто продукт виробляється для користування в середині країни, а потім певний відсоток виробітку йде на експорт країнам партнерам, або тим країнам котрі не мають можливості виготовляти цей продукт на своїй території, іншими слова це один з проявів міжнародних економічних відносин.

Але потрібно відштовхуватися від морфологічного тлумачення слова «регіон», бо від цього залежить наскільки перспективна регіоналізація у сьогоденні. Кожний вчений та підхід тлумачать термін регіон зі своєї точки зору. Наприклад за філософським підходом, котрий висвітлив Ф. Броделем, регіон це аналог особливого світу з притаманним тільки йому специфічним менталітетом, способом мислення, традиціями, світосприйманням. Натомість

Дж. Каміллері трактував цей термін та пояснював своє бачення, як зараз ми живемо в період переходу до нового громадянського суспільства, в якому не має чітко окреслених кордонів, котрі прийнято базувати за принципом національної ідентичності.

В сучасному світі найкращим представником другого підходу є ЄС, бо він розглядається не як територія однієї держави з культуро-етнічною історією, а як економічний простір котрий існує для забезпечення потреб один одного та допомоги мало розвинутих країн розвивати свою інфраструктуру всередині єдиної системи. Протягом останніх двадцяти років Європейський Союз використовує політику територіальної когезії, суть якої полягає у тому відбувається економічне та соціального гуртування країн ЄС у єдиний економічний простір.

Отже, в сучасному світі глобалізація є невід'ємним елементом становлення та розвитку суспільства. Людство відчуває її у всіх сферах економічного, соціального-етнічного, політичного розвитку. В такій системі дуже важко конкурувати регіоналізації з її старим формуванням. Тому треба розглядати політику регіоналізації не в контексті регіону однієї держави, а регіон як територіальне об'єднання декількох країн, які в процесі свого співтовариства сформуують новий економічний простір. Саме цей новий простір, стане новим суб'єктом в міжнародних економічних відносинах.

Список використаних джерел

1. Рафальський О. Регіоналізація в Україні. Проблеми і перспективи
2. Крилов Ю. Вплив процесів глобалізації на розвиток національних економік» URL:<http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5297>
3. Римаренко С. Регіоналізм та регіоналізація. Питання типології URL:https://ipiend.gov.ua/wpcontent/uploads/2018/07/rymarenko_regionallizm.pdf
4. Чмерук Т Глобалізація економіки: як не стати державою банкрутом URL:<https://www.epravda.com.ua/columns/2018/01/19/633175/>

5.Ліщинський І: Регіоналізація в європейському економічному просторі
URL:<http://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1424/1415>

Науковий керівник - Олійник Т. Г. - канд. екон. наук, доцент кафедри економіки підприємств

УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ ПОСЛУГАМИ В АГРАРНІЙ СФЕРІ

Зозуля О. В., здобувачка вищої освіти групи МЕН 3/1

Миколаївський національний аграрний університет

Для більшості країн розвиток інформаційного суспільства є одним із національних пріоритетів. Інформаційно-комунікаційні технології відіграють важливу роль і є необхідним інструментом соціально-економічного прогресу, який є одним із основних факторів інноваційної діяльності та розвитку національної економіки. Адже рівень подачі інформації впливає на активізацію інноваційних процесів в аграрному секторі. Серед сільськогосподарських товаровиробників основним завданням є оперативний доступ до інформації, необхідної для досягнення їх економічних цілей перед державною владою.

Основними завданнями розвитку інформаційних послуг в аграрній сфері є: сприятливі можливості для кожної людини на основі широкого використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій створення, обмін та використання знань та інформації, виробництво та надання товарів послуг; повноцінне входження України у світовий інформаційний простір; створення гарантій для самореалізації та прояву волі людини в інформаційному суспільстві, забезпечення вільного доступу до знань та інформації; прискорений розвиток інформаційного сектору економіки, який активно взаємодіє з іншими галузями економіки для підвищення рівня та темпів економічного зростання, а також гармонізація структури національної економіки [1].